

Bøn, prædiken-ord og salme

2. søndag efter påske

Læs gerne dagens evangelium; Joh. 10,22-30

Bøn

Dagens bøn hedder: 'Urolige hjerte'

Almægtige Gud

du har en sådan omsorg for ethvert menneske

som spurgte du kun efter ham

Og sådan en omsorg for alle

som var der kun én

Jeg ser, at noget forgår

og at andet kommer i stedet

men du forgår aldrig

Min Gud og far

derfor vil jeg betro dig alt

hvad jeg har fået fra dig

Da skal jeg intet miste

Du giver bestandig og sikker tryghed

For du, O Gud, har skabt mig til dig

og mit hjerte er uroligt

indtil det finder hvile hos dig.

(Himlen i mine fodsåler, s. 198)

Prædiken-ord

Hvor længe vil du holde os hen? Hvor længe vil du holde os hen i uvished, sådan spørger jøderne Jesus på tempelpladsen i Jerusalem, den dag for henved 2000 år siden, hvor de utålmodige slog ring omkring ham.

Og sådan spørger vi i denne uvisse alvorstid, hvor en ny ukendt og smitsom sygdom har ramt os og verden omkring os. Hvor længe skal vi holdes hen?

Hvor længe skal det her vare, hvornår må vi igen se vores familie? Og give vores børnebørn et kæmpe kram? Hvornår kan vi færdes frit? Hvornår må vi igen mødes i alle de relationer, som bærer vores liv?

Og her fra kirken spørger vi: Hvornår bliver kirkerne mon åbnet igen? Hvornår er det forsvarligt at mødes til gudstjeneste her i kirken igen?

Der er gået mere end 6 uger og afsavnene er begyndt at melde sig ikke mindst hos dem, der bor alene.

Nu befinder vi os i første fase af den gradvise, kontrollerede åbning af Danmark. En oplukning, som er svær. Sværere end nedlukningen. For hvem, hvad og hvor mange skal der nu åbnes for? De fleste har en mening herom.

Og er det nu også forsvarligt? Tør vi vove os ud igen?

Eller sætter vi den spirende frihed over styr?

Kåre Mølbak fra Statens Serum Institut har sagt, at vi nok skal regne med at holde social afstand i et år.

En vaccine forsker sagde fornylig, at der vil gå 8-9 måneder før der er en vaccine klar og derefter skal den jo lige produceres i mængder, der er store nok til at vi alle kan få den.

Hvor længe skal vi holdes hen? Hvornår får vi vores liv og den hverdag vi savner tilbage?

Vi ved ikke, hvornår vi får et svar.

Svaret må vi finde hen af vejen, et svar, som formentligt bliver helt afhængigt af vores fælles indsats ved stadig at stå fast og passe på hinanden ved fortsat at holde afstand til hinanden. Uvisheden den må vi endnu nogle uger leve med, før der måske bliver åbnet mere op.

På tempelpladsen i Jerusalem er det jøderne, der ikke kan udholde den tærende uvished længere.

Der er noget utrolig menneskeligt og genkendeligt over den længsel efter vished, der får disse jøder til at omringe Jesus for at få klar besked. Vished om, hvem han er. De aftvinger ham et svar.

Næsten truende, som vil de ikke slippe ham, før han har givet dem et tilfredsstillende, udtømmende svar.

Nu har han at sige det lige ud – én gang for alle.

Om han er Kristus.

Hvem er du Jesus, sig os det nu lige ud, én gang for alle, hold os ikke hen længere; giv os rene ord for pengene, så vi aldrig mere skal være blot den mindste smule i tvivl.

Hvem af os ville ikke gerne stille Jesus de samme spørgsmål, hvis han stod lyslevende lige foran os.

Én gang for alle have vished for, at han er Guds kærlighed i kød og blod. Og, så ved vi det jo godt.

Gud kan vi ikke omringe, få hold på og sætte på en fast og færdig formel.

Derfor får jøderne heller ikke et klart og færdigt svar af Jesus.

Svaret må de finde ved at lytte til ham.

Lade hans gerninger vidne om ham.

Lytte efter og høre hans røst blandt alle verdens røster.

Den røst, der fortæller dem, at de hører til hos ham.

Og, at ingen i evighed skal rive dem ud af hans hånd.

Det er den opstandnes løfte til de utålmodige disciple, der krævede et svar fra Gud.

Og, det er løftet til os også i dette ingenmandsland – i en verden, der er af lave. At, vi skal lytte; lytte intenst efter hans ord, som lyder ind i al mørke, frygt og uvished.

Vi er givet livet på de vilkår, at vi ikke kan få vished om alt. Men under de vilkår, da er der alligevel ét, der står fast, nemlig det, som Jesus siger hele to gange i evangeliet til i dag:

At ingen kan rive os ud af hans hånd.

At, ingen og intet kan rive os ud af Guds hånd!

Vi kan rives ud af meget.

Vi kan rives ud af kontrollen over tilværelsen. Noget, som vi gennem den seneste tid er blevet mindet eftertrykkeligt om. Vi kan rives i stykker af bristede relationer, tab af mennesker vi

elsker, sygdom, økonomisk krise; vi kan rives ud af kurs og vi rives ud af livet, bort fra det hele.

Men intet og ingen kan rive os ud af Jesu hånd.

For hans hånd er Guds hånd.

Tør vi tro det?

Vi kan også spørge: Hvem er du Jesus, sig os det ligeud. Er du nær i det liv vi er betroet at leve?

Hvor fører du os hen? Er du vejen til sandheden om det liv, Gud giver os?

Og så gives vi ikke andet svar på vores længsel end dette kategoriske svar, jøderne fik den dag.

At han har svaret. Han har sagt os det.

Hans gerninger vidner om ham.

Svaret får vi ved at lytte til hans ord.

Og igen og igen vove troens spring.

Må troen fødes i os – igen og igen.

Må vi kende hans røst, den gode hyrdes røst blandt alle verdens røster. Må han give os fred og frimodighed til at leve denne dag. Amen.

Med ønsket om en god søndag til jer alle!

Bodil Nørager

Salme-vers til dagen:

Kom, Jesus Kristus, kom herind,
og giv mit trætte, bange sind
den fred, jeg kun kan få af dig,
og som du selv har lovet mig!

(Den Danske Salmebog, nr. 678, v. 7
Holger Lissner 1983)